

tion. Før vi ere komne derhen, kan der som sagt ikke blive nogen Ensartethed i Ledelsen og ikke nogen stringent Form for Politiets hele Virksomhed. At Politiet saaledes gennemgaaende navnlig paa Landet har været for svagt, have vi faaet det bedste Exempel paa derved, at Regjeringen i sin Tid var nødsaget til at støtte det civile Politii ved Oprettelsen af Gendarmerikorpsen, og dette Korps, hvis Opgave er i ekstraordinære Tilfælde at yde det civile Politii Assistance, har fuldstændig fyldstgjort sin Opgave i den Retning. Derimod tror jeg, at Gendarmerikorpsen paa Grund af sin fuldstændig militære Organisation mindre vel egner sig til at gjøre Fyldest i den daglige Polititjeneste. Det er efter Forslagsstillernes Mening en Nødvendighed, naar et saadant Korps skal gjøre Fyldest, at de Paagjældende have fast Ansættelse. Det er en Nødvendighed, at de Paagjældende blive ansatte i en bestemt Jurisdiktion og blive underlagte Politimesteren, thi saalænge en Politifunktionær, lad ham være saa flink, han være vil, enten han er militær eller civil, ikke lærer at kjende Befolkningen og at arbejde sig ind i den Tjeneste, han har at udføre paa et bestemt Sted, saalænge er der noget Mangelfuldt ved den hele Afbenyttelse af saadanne Politifunktionærer. Det maa netop være den første Opgave for en Politimand, som bliver ansat i en Jurisdiktion, at lære Befolkningen at kjende og dernæst at blive indøvet i hvad man kalder Polititjenesten, at forstaa, hvad det vil sige at forfølge en Forbrydelse, at anstille en Undersøgelse, at skrive en Rapport, kort sagt den Slags Ting, som kun læres ved en længere Ovelse under den behørig Veiledning. Det er det, som det har forekommet mig, at man kunde ønske ordnet paa en noget anden Maade end med den Politiaffiance, vi for Tiden have paa Landet. Jeg mener, at alt det, jeg her har nævnet som Mangler, vilde bedst rettes, naar der blev dannet et Politikorps, som forterede under Justitsministeren, og Diemedet med det Forslag, som vi her have den Ære at forelægge for det høie Thing, er netop at foreslaa et saadant Politikorps dannet. Forslaget er kort, og jeg skal tillade mig blot at nævne Hovedbestemmelserne deri. Forslaget gaar ud paa, at der til Brug for Landjurisdiktionerne oprettes et beredent og væbnet Politikorps paa 500 Mand under en Politichef, samt med en Politiiinspektør i hvert Amt, og dette Korps henlægges umiddelbart under Justitsministeren, som fastsætter Mandskabets Fordeling i de enkelte Landjurisdiktioner. Dernæst er det en selvfølgelig Bestemmelse, efter hvad jeg udtalte før, at alle Udgifter til dette

Korps skulle udredes af Statskassen. Jeg omtalte før, at Amtsrådet beredvillig har søgt at hjælpe paa Mangelen paa Politii paa Landet ved for Amtsrådets Regning at ansætte Politibetjente hist og her; det er, som jeg sagde, jo en frivillig Sag, det er ikke Noget, der er paalagt Amtsrådene, og de kunne altsaa inddrage disse Politibetjente. Hvor de efter den nye Ordning maatte finde det nødvendigt at beholde dem, kunne Amtsrådene naturligtvis ogsaa beholde dem, det bliver en Sag, som aldeles overlades til dem selv, hvorvidt de ville lade det saakaldte Amtspoliti blive bestaaende ved Siden af eller ikke; men vor Tanke er rigtig nok den, at et saadant Politikorps vil kunne gjøre nogenlunde Fyldest, naar det bliver brugt paa rette Maade og bliver fordelt paa rette Maade omkring i Landet. Det er ikke Meningen med dette Politikorps, at Justitsministeren skal foretage Fordelingen ved at plante nogle Mand rundt omkring, men det skal stilles noget friere, de skulle vel afgives til en bestemt Jurisdiktion og have deres Tjeneste der og være fast ansatte under Politimesteren; men naturligtvis, hvor der ved enkelte Leiligheder bliver Spørgsmaal om Nødvendigheden eller Ønskeligheden af at samle paa et bestemt Sted en større Politistyrke, saa afgives den dertil efter de nærmere Regler, som bestemmes ved de Reglementer og Instruktioner, som Lovforslaget foresætter, at Justitsministeren giver. — Lovforslaget indeholder tillige en Paragraf om Lønningerne, som jeg ikke nærmere skal referere her. Det er naturligtvis en Skønssag, og det vil nærmere blive overveiet, om de ere, hvad jeg er tilbøielig til at sige, temmelig smaa — Andre ville maatte finde det Modsatte — Lønningerne ere satte saaledes, jeg kan nævne det strax: til Politichefen 4,000 Kr., til Politiiinspektørerne 2,600 Kr. til hver og til hver Betjente 1,600 Kr., men vel at mærke: derfor skulle de anstafte og holde Hest og Uniform, til hvilket de ibrigt skulle have et Forstud, naar de tiltræde Tjenesten. Som jeg nævnedes før, er jo i de fleste Amter og i alle Kjøbstæder, kan jeg gjerne sige, Politiet reguleret paa en nogenlunde tilstrækkelig Maade, men ikke fuldt tilstrækkeligt. Det er en gammel fastslaaet Regel, at i Kjøbenhavn faar Politiet et Tilskud af Statskassen; dette Tilskud blev ved Lov af 11te Februar 1863 fastsat til 80,000 Kr. om Aaret, men det har i lang Tid vist sig utilstrækkeligt. Det erede Thing vil erindre, at vi have en foreløbig Lov om overordentlige Polititudgifter, og i Henhold til denne Lov har Kjøbenhavns Politii erholdt 100 Betjente, som betales af Statskassen. Jeg